

[P. Munch.]

opfyldt paa anden Maade end netop ved at ophæve denne Lov. Det, som vi foreslog i Fjor, var jo et Tillæg til den bestaaende Formue- og Indkomstskattelov for alle deres Vedkommende, der havde over 15 000 Kr. i Indkomst og over 100 000 Kr. i Formue, og hvis man fra den høje Regerings Side skulde være, om jeg saa maa sige, gaaet i sig selv og maatte være villig til at forhandle derom, tror jeg meget vel, at det kunde tænkes, at man kunde komme frem ad den Vej.

Nu siger imidlertid den højtærede Minister, naar vi kommer her og siger, at der bør ske et Skattetillæg, eller der bør genskabes en Skat, som vi i Fjor gav Afkald paa: Men jeg har ikke Brug for Pengene, der bliver Overskud, derfor behøves disse Penge ikke. Overfor dette tror jeg, at der er al mulig Grund til at understrege, at hvis det virkelig viser sig, naar man opretholder en Skattelovgivning som den, der bestaar i øvrigt, og gennemfører Kravet fra i Fjor om 10 Mill. Kr. ved direkte Beskatning til Betaling af Renter af og Afdrag paa Laanet til Landmandsbanken, at der da er 10 Mill. Kr. til Raadighed i øvrigt paa Finansloven som Overskud, kan de Penge finde særdeles god Anvendelse. De vil navnlig kunne finde god Anvendelse ved at benyttes til Nedsættelse af de Afgifter, der hviler paa det almindelige Forbrug og den almindelige Produktion. De vil i saa Fald kunne indgaa som et Led, det første virkelig gennemførte Led, i det Krav om Statens Bidrag til Produktionens Billiggørelse, der har spillet en saa overordentlig stor Rolle for den høje Regering.

Altsaa disse 10 Mill. Kr. — hvis der blev et saadant Overskud — vilde meget vel kunne anvendes til en procentvis Nedsættelse af den Del af Toldafgifterne, som enten direkte tynger paa Forbruget eller direkte tynger paa Produktionen. Det vilde betyde en Nedgang paa omkring 20 pCt. paa de paagældende Poster paa Finansloven og sikkert være det værdifuldeste, der endnu var sket til Produktionens Billiggørelse i den Situation, hvori vi for Tiden staar.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde en Bemærkning om Ejendomsretten til Landmandsbanken og de Aktier, som nu er i Statens Besiddelse. Jeg kan ikke nægte, at de Erfaringer, vi har gjort siden i Fjor, bestyrker mig i den Overbevisning, at det er et yderst uheldigt Forhold at sammenblande en stor Erhvervsbank og alt, hvad der staar i Forbindelse med denne,

med Staten og dens Ledelse. Det er vel særlig grelt, som det ligger for i Øjeblikket, fordi det er en Erhvervsbank, der faktisk ejes af Staten, men om hvilken der samtidig er den Forestilling, at den paa et givet Tidspunkt kunde forsvinde væk fra Staten og falde i Hænderne paa nogle andre. Den opfattes altsaa halvt som privat og halvt som Statsbank, og Resultatet bliver den underlige Forvirring med stadig Sammenblanding af private Forhold og Statsinteresser, som nu gør sig gældende dér. Endelig medfører det ogsaa, at vi atter og atter maa vende tilbage her i Rigsdagen til Diskussioner om Bankens Forhold, til Diskussioner om de Embedsmænd, som bliver indviklet i dens Affærer, til Diskussioner om Regeringens Stilling til det ene og det andet Forhold Banken vedrørende.

Jeg tror derfor, at Erfaringerne nu taler for, at man skulde have gaaet den Vej i Fjor, som vi den Gang anbefalede. Vi foreslog den Gang at give den Tillægsafgift paa de store Indkomster og de store Formuer, som vi stillede Forslag om, et saadant Omfang, at den vilde være tilstrækkelig til at bringe de 50 Mill. Kr. Aktiebeløb i Løbet af en kortere Aarrække ud til den Kreds af Mennesker, som her vilde komme til at staa som Skatteydere paa lignende Maade, som Forholdet i sin Tid var ved Nationalbanken. Den Gang fandt Forslaget Sympati hos mange Kredse; den daværende Handelsminister udtalte ogsaa sin Sympati derfor. Jeg maa nu sige, at vi havde ikke saa store Forventninger, at vi regnede med, at denne Sympati vilde blive omsat i Handling her til Efteraaret, og det har jo ogsaa vist sig, at den blev det ikke. De Ord om Sympati, der lød forrige Aar, blev til ganske tomme Ord talte ud i Luften, af hvilke man ikke tog nogen som helst Konsekvens, den Gang man nu i Efteraaret paa ny stod overfor disse Spørgsmaal.

Derfor ligger hele dette Spørgsmaal om Ejendomsretten til Landmandsbanken i dette Øjeblik ganske uklart, som et Emne for kommende Strid mellem politiske Retninger herhjemme, idet det vides, at de to Hovedpartier, der gennemførte Ordningen i Fjor, tilsigtede diametralt modsatte Ting med denne Ordning.

Blandt de Tanker, der har været fremme, har været ogsaa denne, at Aktierne skulde søges overdraget enten til udenlandsk Kapital eller til ganske enkelte Finansforetagender i Danmark. Jeg vilde for min Del anse dette for en særdeles uheldig Løsning af Spørgsmaalet og mest uheldig, hvis det kom dertil, at en Del af denne Kapital blev